

Objectiu: Països Catalans lliures

Els joves d'entre disset i trenta i pocs anys mobilitzats socialment i políticament sovint no se senten representats ni pels partits polítics ni pels mitjans de comunicació, i han après a crear espais propis.

JUDIT PUJADÓ > TEXT I FOTOS

Són joves que han nascut sense la rèmorra del franquisme a sobre. No tenen por i no combreguen amb rodes de molí

Susanna Fulcarà va néixer a Llançà, i va començar a militar a Maulets a Barcelona, quan estudiava a la universitat. Ara és membre de Maulets de Girona. La seva ideologia independentista no li va venir per tradició familiar, sinó de l'observació d'una realitat que no li agrada i que voldria diferent en molts aspectes. A Maulets hi ha trobat la sociabilització d'un projecte que té representació a tot el territori, des de la Catalunya Nord fins a Alacant.

Toni Rico va néixer a Alacant i ja havia militat als Maulets quan vivia al País Valencià. Fa cinc anys va arribar a Girona i ara forma part de la CUP (Candidatura d'Unitat Popular) d'aquesta població. «No creiem en la manera tradicional de fer política», expli-

ca Rico: «creiem que fer política és implicar-se en les lluites populars. Hi ha partits com ERC o Iniciativa que si et mires les seves propostes electorals veuràs que en molts punts són molt semblants a les nostres. El problema és que les persones que hi ha al capdavant no es creuen els projectes i quan arriben al poder ho canvien tot». No creuen en la classe política, sinó en una política de classe, i són molt crítics amb el govern municipal, que és l'àmbit d'actuació principal de les CUP. «L'Ajuntament de Girona», explica Rico, «va convocar un Senat per a joves. Es tractava de reunir joves de diferents opcions polítiques per discutir temes del nostre interès i treure'n conclusions. Vam preguntar a la senyora Pagans, l'alcaldeessa, si les conclusions serien vinculants, i ens va dir

>> *Susanna Fulcarà.*

>> Dekrèpits.

Creuen
que no és
democràtic
que un poble
no pugui
opinar sobre
què vol ser

que no. Llavors de què serveixen, aquestes propostes? Per fer el paperina?».

Tant Maulets com les CUP tenen com a puntal del seu ideari la independència dels Països Catalans; una fita que no veuen utòpica, però que s'ha de guanyar pas a pas. «Només tenim una vida», diu Rico, «i no ens la passarem plorant. Cal que la nostra causa es conegui més a fora, buscar aliats. No tenim una fórmula màgica, però hi ha models a seguir, sobretot a Sud-amèrica, i salvant les distàncies, que són moltes. La revolució del segle XXI no es pot fer amb violència, i ha de consistir a fer arribar les idees revolucionàries als parlaments burgesos, com va fer Allende. Ara vivim en una societat de vençuts, no de convençuts. La gent ha renunciat tant a les seves pròpies capacitats que quan s'enfronta a un futur que no li agrada, confia més que li toqui la loteria que en la seva pròpia capacitat de fer coses».

Creuen que no és democràtic que un poble no pugui opinar sobre què vol ser. Socialment són d'esquerres, per això reclamen la participació de la societat a diferents nivells polítics i aposten per la justícia social; també advoquen per la conservació del patrimoni natural. No se senten representats ni pels partits polítics parlamentaris, ni pels mitjans de comunicació en general, i utilitzen les noves tecnologies i les publicacions pròpies per organitzar-se i donar-se a conèixer.

«Els Maulets de Girona», explica Fulcarà, «organitzem més de trenta activitats cada any a la ciutat. Som presents a les Fires de Sant Narcís i ens reunim un cop per setmana per discutir sobre els problemes que ens afecten i per organitzar actes. Quan va haver-hi l'afer de la crema de fotos del rei,

molta gent es va posar en contacte amb nosaltres per donar-nos suport i per saber què fèiem. Creiem que l'independentisme està creixent molt».

Música: reivindicació i festa

Ara fa cinc anys que va néixer Dekrèpits, una formació de joves empordanesos que practiquen un estil musical que combina ska, rock i folk rock. Un repàs pels títols de les cançons del seu darrer CD, *El món gira al revés*, ja permet fer-se càrrec del seu ideari polític: «Mitjans per la pau?», «Llops amb pell de xai», «Habitatge», «Gernika» o «Botits de botiflers» en són una mostra significativa. «Totes les nostres cançons són reivindicatives», afirmen. «Volem transmetre energia i ganes de fer gresca, però també que la gent s'adoni que no tot són flors i violes». Es defineixen com a políticament incorrectes perquè posen damunt la taula qüestions com la llibertat, la manca de transparència política o els problemes d'habitatge, i fan una música que, diuen, no és comercial, però que és la que els agrada: festiva i alhora reivindicativa. «El problema és que els polítics no expliquen mai els projectes que volen tirar endavant: ni per a què serveix la MAT, ni el TGV, ni totes les infraestructures que s'estan fent. Tot són imposicions, i la gent s'acaba desmotivant», diuen.

No creuen en la democràcia tal com funciona actualment: «El capitalisme com a sistema ha petat, encara que no ho vulguin reconèixer. Ara augmentarà l'atur i en culparan la immigració, que no hi té cap culpa».

Pel que fa al futur musical, no ho tenen gaire clar. Les discogràfiques viuen el

>> Toni Rico.

«Els polítics»,
explica Puig,
«volen
que anem
a la platja,
a l'Espai
Gironès,
que paguem
els impostos
i a callar»

>> Carles Puig.

seu pitjor moment i les contractacions, sigui quin sigui l'estil musical del grup, també pateixen la crisi, però els Dekrèpits han anat guanyant seguidors.

El Casal per la independència

Fa dos anys una colla de joves bisbalencs van muntar l'Associació Estel Roig. Un dels seus membres és Carles Puig –«el més gran del grup», diu-. Són uns cent vuitanta socis, tot i que el cercle més actiu el formen entre deu i vint persones.

Es defineixen com a independentistes per als Països Catalans, no només per a Catalunya, anticapitalistes, totalment d'esquerres, antiseixistes, antiracistes i especialment antifeixistes. «També n'hi ha, de feixistes catalans», opina Puig, «gent que es pensa que els catalans som millors que la resta de persones. Nosaltres no hi estem gens d'acord. Com a associació cultural defensem la cultura catalana perquè és la nostra, no perquè sigui millor que les altres. Sabem que el futur del català passa perquè totes les persones que han vingut de fora se'l facin seu. Organitzem el Correllengua i acabem d'iniciar el projecte Xerrem, una iniciativa de la Coordinadora per la Llengua que, de totes les comarques gironines, s'ha fet a la Bisbal per primer cop. Consisteix a formar una tertúlia amb persones que volen aprendre català i voluntaris d'aquí. Així xerrem, ens ho passem bé i fem cultura».

Com a entitat no aposten per cap partit polític. Els socis, dins de l'independentisme, tenen diferents opcions, però no creuen en els partits «normals». «Els polítics», explica Puig, «volen que anem a la platja, el dissabte a l'Espai Gironès, que paguem els impostos i a callar. Nosaltres volem crear una xarxa municipal per fer teixit a tota la comarca. Vull viure en un país en el qual el veí no em digui què haig de fer. Amb Espanya hauríem d'arribar a ser bons veïns».

Al Casal Estel Roig s'hi organitzen concerts, s'hi pot jugar a tennis de taula, s'hi fan xerrades i s'hi pot anar a prendre alguna cosa. Els membres de l'entitat participen i organitzen activitats a la Bisbal al llarg de tot l'any, sovint amb altres entitats bisbalenques. Són, com molts altres veïns, contraris a la variant, tant en la versió nord com en la sud.

El Casal també és el lloc ideal per trobar notícies sobre l'independentisme. «Normalment quan surt l'independentisme a la premsa sempre és per minimitzar-lo. No acostumen a sortir notícies sobre les activitats que es fan ni sobre les trobades amb gent de la Catalunya Nord o del País Valencià. Per això qui vulgui venir les pot trobar aquí».

Judit Pujadó és escriptora.

